

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania Rada podnosi trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy, podniesiony tytułem żądania głównego, dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do istnienia różnicy w traktowaniu, dla celów przyznania renty rodzinnej na podstawie art. 18 lub art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, między, z jednej strony, pozostałym przy życiu małżonkiem byłego urzędnika, który zawarł związek małżeński przed zakończeniem służby a, z drugiej strony, pozostałym przy życiu małżonkiem byłego urzędnika, który zawarł związek małżeński po zakończeniu służby. W tym względzie Rada podnosi, że Sąd nie dokonał oceny porównywalności rozpatrywanych sytuacji pod względem wszystkich charakteryzujących je czynników, w tym w szczególności odpowiednich sytuacji prawnych, w świetle przedmiotu i celu aktu prawnego Unii, który ustanawia rozpatrywane rozróżnienie, czyli regulaminu pracowniczego jako całości. Sąd naruszył zatem prawo, gdy stwierdził, że data zawarcia małżeństwa jest jedynym czynnikiem decydującym o zastosowaniu art. 18 lub art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, podczas gdy tym, co uzasadnia odmienne traktowanie jest zasadnicza różnica, zarówno faktyczna jak i prawna, pomiędzy sytuacją prawną urzędnika zajmującego jedno ze stanowisk, o których mowa w art. 35 regulaminu pracowniczego a sytuacją prawną byłego urzędnika.

Zarzut drugi, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do zakresu kontroli sądowej wyborów dokonanych przez prawodawcę Unii. Według Rady Sąd odniósł się do istnienia „zwykłego” marginesu swobody prawodawcy Unii, który „oznacza konieczność sprawdzenia, czy nie jest nieracjonalne, aby prawodawca Unii ocenił, że wprowadzona różnica w traktowaniu może być właściwa i konieczna do osiągnięcia zamierzonego celu”. Tymczasem sąd przyznał, że prawodawca Unii, w ramach wykonywania powierzonych mu kompetencji, dysponuje szerokim zakresem uznania w dziedzinach, w których jego działanie wymaga dokonania wyborów o charakterze politycznym, gospodarczym lub społecznym oraz w których jest on zobowiązany do dokonywania złożonych ocen i oszacowań, jak to ma miejsce w przypadku organizacji systemu zabezpieczenia społecznego. Nie chodzi więc o to, czy środek przyjęty w takiej dziedzinie był jedyny lub najlepszy z możliwych. Jedynie bowiem okoliczność, że jest on w sposób oczywisty niewłaściwy w stosunku do celu, który zamierzają osiągnąć właściwe instytucje, może mieć wpływ na zgodność z prawem tego środka. Dokonując kontroli, która wykracza poza oczywiście niewłaściwy charakter rozpatrywanego środka, Sąd zastąpił własną oceną oceną prawodawcy i tym samym przekroczył granice kontroli zgodności z prawem.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa przez Sąd w ramach badania uzasadnionego charakteru różnicy w traktowaniu. Badanie to jest obarczone, po pierwsze, naruszeniem prawa popełnionym przez Sąd w odniesieniu do określenia zakresu kontroli wyborów dokonanych przez prawodawcę. Po drugie, Sąd nie uwzględnił orzecznictwa, zgodnie z którym to na stronie skarżącej spoczywa obowiązek wykazania niezgodności przepisu prawnego z prawem pierwotnym, a nie na instytucjach, które opracowały dany akt prawny, obowiązek wykazania jego zgodności z prawem. Po trzecie, Sąd naruszył prawo, gdy badał uzasadnienie odmiennego traktowania w świetle orzecznictwa, zgodnie z którym ogólne domniemanie oszustwa nie może być wystarczające dla uzasadnienia środka, który narusza cele Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i doszedł do wniosku, że art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego ustanawia „ogólne i niepodważalne domniemanie oszustwa w odniesieniu do małżeństw trwających krócej niż pięć lat”.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 8 marca 2021 r. – Comité interprofessionnel des huiles essentielles françaises (CIHEF), Florame, Hyteck Aroma-Zone, Laboratoires Gilbert, Laboratoire Léa Nature, Laboratoires Oméga Pharma France, Pierre Fabre Médicament, Pranarom France, Puressentiel France / Ministre de la Transition écologique, Premier ministre

(Sprawa C-147/21)

(2021/C 182/62)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Comité interprofessionnel des huiles essentielles françaises (CIHEF), Florame, Hyteck Aroma-Zone, Laboratoires Gilbert, Laboratoire Léa Nature, Laboratoires Oméga Pharma France, Pierre Fabre Médicament, Pranarom France, Puressentiel France

Druga strona postępowania: Ministre de la Transition écologique, Premier ministre

Pytania prejudycjalne

Czy rozporządzenie z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych ⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie przyjęło, w interesie zdrowia publicznego i środowiska, przepisy ograniczające w dziedzinie praktyk handlowych i reklamy takie jak te przewidziane w art. L. 522–18 i L. 522–5-3 code de l'environnement? W stosownym przypadku, pod jakimi warunkami państwo członkowskie może przyjąć takie przepisy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. 2012, L 167, s. 1).

Odwołanie wniesione w dniu 5 marca 2021 r. przez Fakro sp. z o.o. od wyroku Sądu dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-515/18, Fakro / Komisja

(Sprawa C-149/21 P)

(2021/C 182/63)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Fakro sp. z o.o. (Przedstawiciele: A. Radkowiak-Macuda, Z. Kiedacz, radcy prawni)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Rzeczpospolita Polska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu w części tj. w zakresie pkt 1 wyroku;
- wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie i stwierdzenie nieważności Decyzji Komisji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach pierwszego zarzutu, który dzieli się na dwie zasadnicze części, wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył art. 105 ust. 1 TFUE w związku z art. 102 TFUE poprzez przyjęcie, że:

- 1) Komisja nie popełniła oczywistego błędu oceniając interes UE w dalszym badaniu sprawy jako niski i odrzucając skargę z powodu niskiego priorytetu. Zarzut ten dzieli się na cztery zarzuty szczegółowe, dotyczące naruszenia przez Sąd prawa poprzez przyjęcie, że: (i) Komisja nie popełniła oczywistego błędu stwierdzając, że istnieje jedynie ograniczone prawdopodobieństwo ustalenia istnienia zarzucanego naruszenia, (ii) Komisja nie popełniła oczywistego błędu stwierdzając, że zakres koniecznego dochodzenia byłby nieproporcjonalny do prawdopodobieństwa ustalenia istnienia zarzucanego naruszenia, (iii) Komisja nie popełniła oczywistego błędu nie dokonując wyważenia przesłanki wpływu zarzucanego naruszenia na funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz, że (iv) inne przesłanki przy ocenie interesu Unii niż te, które przyjęła Komisja, są niedopuszczalne;
- 2) dwa kanały dystrybucji okien dachowych (sprzedaż na inwestycję oraz inna sprzedaż) nie stanowią świadczeń równoważnych.

W ramach drugiego zarzutu, który dzieli się na dwie części, wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo w postaci zasady dobrej administracji (art. 41 Karty praw podstawowych (dalej: KPP)) w zw. z zasadą prawa do skutecznej ochrony sądowej, prawa do skutecznego środka prawnego przed sądem (art. 47 KPP) w zw. z art. 102 TFUE poprzez jego błędną wykładnię w ramach której przyjął że:

- 1) czas trwania postępowania przed Komisją oraz brak wydania merytorycznej Decyzji nie miał wpływu na możliwość dochodzenia przez Fakro jego podstawowych praw;